

Lentekriebels

Het is een mooie voorjaarsdag: de bomen beginnen in bloei te staan, de eerste vaste planten steken voorzichtig hun k(n)opjes boven, op verschillende grasvelden zorgen de tulpen voor het mooiste kleurentapijt,...

Katie heeft geen zin. om haar lunchpauze op kantoor door te brengen, vandaag kiest ze ervoor om naar het te park gaan.

De zon geeft een zachte warmte, terwijl de wind nog een fris briesje in haar richting blaast. In het park, bij de grote vijver, vertraagt ze haar pas en kijkt naar de mooie zwemvoorstelling van de eendjes die hun poepjes in de lucht gooien om vervolgens in het water te verdwijnen. Hier moet ze om lachen. Wat zijn kleine eendjes toch schattig, denkt ze.

Bij het verder wandelen, merkt ze dat er wel wat bezigheid is naast de vijver. Op het basketbalplein ziet ze een groepje mannen spelen. Achter het plein ligt een grote speeltuin, daar hebben, zo te horen, zowel de kinderen als de volwassenen plezier.

Even verderop neemt ze plaats op een propere bank. Ze moet tenslotte straks toch terug aankomen op het kantoor met nette kledij?

Ze sluit even haar ogen en denkt: wat is het toch een prachtige dag, dit had ik echt even nodig. Zeker na die lange en ellendige winterperiode die we allemaal hebben doorgemaakt.

Dane was naar de vrouw op de bank toegelopen, hij wilde meer te weten komen over haar, hij had hun basketbal haar richting uitgesmeten.

Kinderachtig en voorspelbaar, dat misschien wel, maar het was zijn enige manier om haar aandacht te krijgen voor ze misschien voor altijd uit zijn leven verdween, zonder dat hij haar had aangesproken. Zijn vrienden en hij kwamen, op hun vrije dag, eerst naar het park en daarna gingen ze samen nog ergens iets drinken. Maar het was vandaag moeilijk geweest zijn aandacht bij het spel te houden, iets in haar deed hem steeds naar Katie kijken.

Was het de manier waarop ze daarvoor met een lach naar de eendjes had staan kijken? Of hoe ze haar haren naar achter gooide en met dat lief en fijn gezichtje naar de zon gericht zat. Hij had haar al zeker een volle minuut staan observeren voor hij iets zei tegen haar. Ze zag er zo knap uit, haar jas hing wat open dus hij kon zijn ogen niet van haar afhouden, ze had overal van die mooie vrouwelijke rondingen. Hij wilde zo graag plaats nemen naast haar, om haar beter te leren kennen en haar lichaam tegen dat van hem te voelen.

Ok! Wat was er mis met hem? Dit overkwam hem anders toch niet na een blik op een vrouw te werpen, en al zeker niet na maar een minuut verder te zijn in de tijd.

“Pardon,” hoorde ze een mannenstem zeggen, “maar kan u misschien... alstublieft... even onze bal terug geven?”

Katie sperde van het verschieten haar ogen wijd open, keek in de richting van de mannenstem en als het allemaal niet erger kon, viel haar mond open.

Wauw, dacht ze, die mag er wezen! Hij is: een sportief type, dat verraadde zijn spieren onder zijn T-shirt,... vijftientig jaar jong(?), mooi gebruid, zwart kort haar (dat met wispelturige lokken op zijn voorhoofd viel) en blauwe ogen. Zo van die mooie diepblauwe ogen, waar je gewoon in verdween, als je er te lang bleef in kijken. Oh neen! Dat was ze zelf aan het doen, ze was even volledig weggeweest van deze planeet. Gelukkig stond haar zonnebril op haar neus en had hij haar gulzige blik in haar ogen niet kunnen opmerken. Nog even en ze zou nog beginnen kwijlen om zijn goddelijke verschijning. Ze nam de bal vanonder de bank vandaan, en gaf hem aan. Hun handen raakten elkaar maar eventjes, maar het was net lang genoeg om Katie in vuur en vlam te zetten. Haar handen werden klammig. Wat was er ineens mis met haar hartslag? Er ging een vuur door haar lichaam die haar wangen knalrood zetten. Haar keel werd precies dichtgeknepen, en met het laatste hapje adem maakte ze een hoog piepgeluidje. Ze wilde vertrekken, maar dat ging niet. Haar benen hadden haar in de steek gelaten, ze had er geen gevoel meer in.

“Lunchtijd?” wees hij naar de papieren zak.

Oh neen, mijn lunch!

“Ja, maar daar heb ik nu geen tijd meer voor. Ik moet terug naar mijn werk, ik heb zo dadelijk een bespreking met een klant en ik kom zo nog te laat,...” ratelde ze maar door, terwijl ze rechtop ging staan. Ze stond nu wel heel dicht tegen hem aan, maar het was haar duidelijk dat hij niet van plan was om een stap achteruit te zetten. Hun blikken kruisten elkaar. Goh, dacht ze, daar heb je die schitterende ogen weer! Ze zag er een tinteling in, hij had er een soort rauwheid in zitten die gekke bewegingen met haar lichaam wilde doen. Ze wilde haar lichaam tegen zijn gespierde borstkas duwen, haar handen door zijn haren laten woelen,... Stop! Ze riep zichzelf tot orde, want dit was gewoon gek!

Dane, die toezag hoe Katie rechtstond, voelde hoe dicht ze nu bij hem stond, maar weigerde achteruit te stappen. Hij rook haar parfum en shampoo, wat hem deed verlangen om meer van haar lichaam te willen ontdekken. Hij zou zo graag zijn armen rond haar leggen, om vervolgens zijn handen op haar rug te leggen, zijn vingertoppen zachtjes in haar huid te duwen, zijn handen daarna te verhuizen naar haar middel, om met zijn duimen langs de rondingen van haar borsten te strelen. Verlangens die hij allang niet meer gevoeld had, welden nu in hem op. Wat deed deze vrouw toch met zijn mannelijkheid, hij kon zich ook niet concentreren in haar nabijheid.

Katie moest helder beginnen denken, ze moest opstappen van deze plaats en weg bij deze man, ze moest terug naar haar werk en wel nu direct!

“Ik moet nu echt gaan,” sprak ze, met spijt in haar hart.

Hij kon het niet, haar laten gaan en de kans lopen haar nooit meer weer te zien. Zijn maag kromp in elkaar bij deze gedachte. “Wacht!” riep hij.

Dit kan heel fout lopen en ik kan een slag in mijn gezicht krijgen, maar ik neem graag dat risico, ik moet gewoon weten of ik een kans maak, dacht hij.

Hij trok haar tegen hem aan en zette zijn mond op de hare. Eerst voelde hij dat ze schrok, maar na een paar seconden kustte ze hem gewillig terug. Terwijl hun lippen elkaar los lieten, gleed zijn wang over die van haar, naar haar oor en zei hij stil lachend: “Misschien een belangrijk detail, mijn naam is Dane.”

“Katie,” zei ze amper hoorbaar, “ ik moet nu echt gaan, sorry.”

“Ok, Katie, wat zeg je van een etentje, vanavond om acht uur?” vroeg hij.

Katie knikte, ze stak hem een papiertje toe met haar mobiele nummer op en zei: “Bel me de details maar door.”

Katie kwam, al glunderend, vijf minuten te laat op haar werk aan. Wella, de receptioniste, hield haar tegen als ze binnen kwam. “Katie! Neenee, je moet niet gaan lopen voor mij, ik zie dat er iets met je is. Ik ben je beste vriendin, ik zie het gewoon. Trouwens, je hebt je lunch nog vast, wat wil zeggen dat je nog niks hebt gegeten. En je...”

“Ik heb wel gegeten, het was lekker en zoet, en straks ga ik het misschien nog eens eten... als dessert.” antwoordde Katie spottend.

“Wat? Wie? Waar? En Wanneer?” vroeg Wella nieuwsgierig.

Giechelend antwoordde Katie: “In het park, zijn naam is Dane en hij is knap!”

Wella riep: “Ik moet toch ook echt eens dringend in dat park gaan wandelen!”

“Ik zal eens vragen of hij geen tweelingbroer heeft” knipoogde Katie. Met een zalig gevoel, vlinders in haar buik en een lach die ze niet meer van haar gezicht kreeg, ging katie ijverig terug aan het werk. Als ze kon zou ze de wijzers van de klok op acht uur zetten. Of neen, zeven uur, ze moest tenslotte nog naar huis, om haar te gaan opfrissen. Ze moest er toch voor zorgen dat zij er wel het lekkerste uitzag, en niet al die nagerechten op de menukaart.

Dane kwam net uit de douche, leunde met zijn handen op de wastafel en bekeek zijn spiegelbeeld, hij kon het nog steeds niet geloven, hij had een afspraak met Katie. Er verscheen een tevreden uitstraling op zijn gezicht, De blik die ze gewisseld hadden in het park, hij kon het niet verwoorden, maar hij wist het gewoon. Katie is zijn meisje!

Geschreven door Jaimie P.

